

[Knut Hertling.]

protokol med det indhold, den har, må vurderes ud fra de forudsætninger, der måtte være til stede til den tid. Nordmændenes ønske herom er forståeligt, og en sådan gensidighedsordning vil jo næppe være særlig belastende.

Med disse ord skal jeg tilsige forslaget om ratifikation af overenskomsten vor støtte.

Stats- og udenrigsministeren (J. O. Krag): Jeg kan indskrænke mig til at takke for den velvillige behandling, dette forslag var genstand for fra alle ordførernes side.

Hermed sluttede forhandlingen.

Sagens overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Ønskes der udvalgsbehandling? (Ophold). Da det ikke er tilfældet, går sagen direkte til anden (sidste) behandling.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten.

(Lovforslaget (nr. 164) findes i tillæg A. sp. 2965, fremsættelsen i tidenden sp. 4411).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Egon Jensen: Selv om man tilstræber størst mulig retfærdighed i lovgivningen, vil det altid være umuligt at opnå en såkaldt millimeterretfærdighed. Det gælder også i vor skattelovgivning, men jeg tror, at finansministeren med det foreliggende forslag om skattefradragsreglens ophævelse fra og med 1968-69 og de dermed følgende overgangsregler har ramt det mest rigtige. Der har sikkert ikke været mangel på forslag i så henseende, men det har vel knebet, når det drejede sig om, at disse forslag skulle praktiseres.

Danmark er vel nok det eneste land i Europa, der stadig væk har skattefradragsret, men samtidig med gennemførelsen af kildeskatten i marts måned i år blev det jo vedtaget at ophæve denne fradragsregel for

det skatteår, der begynder den 1. april 1968; det vil altså sige, at betalte skatter i året 1967 ikke kan fradrages på selvangivelsen.

Det er også det mest rationelle, at man har en kildeskat uden den skattefradragsret, som kun betyder, at skatten skal udskrives med så meget større procenter på et lidt mindre skattegrundlag. Alt for mange skatteydere har gennem årene levet i en illusion om, at skattefradragsretten var en beskyttelse, idet den betød, at man ikke skulle betale skat af skatten. Intet er jo mere forkert; man får nemlig efter de gældende regler aldrig et skattefradrag, der svarer til den indtægt, man beskattes af. Den skat, vi betalte i året 1967-68, altså i år, på basis af indtægten i 1966, indeholder godt nok et skattefradrag, men dette fradrag er jo baseret på indtægten i 1965 og i 1964, og hvis indtægten fra 1965 til 1966 er steget, så beskattes man fuldt og helt af indtægtsstigningen som følge af sagens natur: at der ikke er noget skattefradrag for merindtægten.

Det bevirker igen, at indtægtsstigninger får en urimelig hård beskatning, som man i de kommende år kan fradrage. Hvis man så yderligere har indtægtsstigning fremover, får det ingen virkninger; man fortsætter med en fornyet hård beskatning af merindtægten. Vi har jo forsøgt at lempe på disse regler ved at indføre merindkomstfradrag på henholdsvis 20 og 30 pct., men det er heller ingen løsning, og det bevirker, at mange skatteydere ikke kan forstå, at de f. eks. næste år med nøjagtig samme skattepligtige indkomst skal betale mere i skat end året forud; de glemmer nemlig i alle tilfælde, at de har fået et fradrag for merindkomst, og dér opstår yderligere en kalamitet.

Skattefradragsretten er ingen beskyttelse for almindelige skatteydere, men den bevirker en meget uens beskatning, og, som jeg sagde før, en urimelig hård beskatning af ekstraintægter.

Målet må være, at merindtægt beskattes som en normal indtægt, og dette vil blive tilfældet, når skattefradragsretten er væk, idet man da kan nedsætte procenterne ganske klækkeligt, hvorved mellemværendet omkring merindtægtens beskatning er bragt ud af verden samme år, altså en form for